

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. října 2016 **odvolání obžalované xxx , roz. xxx, nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 20.6.2016, č.j. 1 T 9/2016-617, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalované xxx **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 20.6.2016, č.j. 1 T 9/2016-617, byla obžalovaná xxx uznána vinnou přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se uvedeného přečinu dopustila tím, že

„dne 27. 09. 2013 v době od 12.57 hod. do 13.14 hod. v xxx, okres xxx, na ulici xxx, v budově České pošty, zajistila prostřednictvím své známé xxx podepsání smlouvy o půjčce společně s ověřením podpisů mezi dlužníky xxx, xxx a xxx a nepřítomným věřitelem xxx, který smlouvu již podepsal, na základě které měla být uvedeným dlužníkům poskytnuta půjčka ve výši 580.000 Kč na úhradu jejich stávajících dluhů, přičemž bez jejich vědomí a svolení nechala do smlouvy o půjčce neoprávněně zapracovat xxx mimo čísla bankovního účtu xxx, na něž měla být dle přecházející ústní dohody s dlužníky poukázána celá částka, také číslo svého bankovního účtu č. xxx, na něž měla být převedena částka ve výši 150.000 Kč, čehož si dlužníci nevšimli, neboť si vůbec nepřečetli smlouvu, jelikož byli jednak v časové tísní a jednak již byli na výplatě finančních prostředků dopředu dohodnuti s xxx, poté neoprávněně převedení finanční částky ve výši 150.000 Kč zlegalizovala tím, že bez vědomí xxx vytvořila příjmový pokladní doklad ze dne 25.09. 2013, z něhož se podává, že xxx od ní přijala půjčku ve výši 150.000 Kč, čímž docílila toho, že dne 04.10. 2013 zaslal xxx za schovatele xxx, se sídlem v xxx na její účet finanční částku ve výši 150.000 Kč, na kterou neměla právní nárok, čímž způsobila xxx škodu ve výši 150.000 Kč“.

Za tuto trestnou činnost jí okresní soud uložil podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon podle §§ 81 odst. 1, 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 82 odst. 2

tr. zákoníku jako podmínku osvědčení uložil obžalované povinnost vyvinout úsilí k náhradě způsobené škody podle finančních sil již v průběhu zkušební doby.

Podle §§ 67 odst. 1, 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložil obžalované peněžitý trest ve výši 40.000,- Kč představující 40 denních sazeb po 1.000,- Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl uhrazen ve stanovené lhůtě, stanovil obžalované náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. rozhodl dále tak, že obžalovaná je povinna nahradit poškozené xxx škodu ve výši 150.000,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná xxx v zákonné lhůtě odvolání, které písemně odůvodnila prostřednictvím svého obhájce xxx a zaměřila jej proti výroku o vině i proti výroku o trestu.

V rámci opravného prostředku předně uvedla, že její trestní stíhání bylo zahájeno na základě oznámení xxx, jejíž tvrzení v tom směru, že podepsala smlouvu, kterou nečetla, není věrohodné. Rozvedla dále okolnosti případu v souladu se svou výpovědí s tím, že v její prospěch hovoří mj. svědek xxx. Zpochybnila dále věrohodnost svědkyně xxx, kdy poukázala na to, že dotyčná v rámci svého insolvenčního řízení nepopřela výši závazku co do celkové výše 580.000,- Kč a nadto po obdržení zbývajících částky půjčky právě obnos ve výši 150.000,- Kč zaslala na účet své matky. Ve vztahu ke znaleckému zkoumání použitého pera uvedla, že byla potvrzena pouze druhová a nikoliv individuální shoda a navíc nebylo žádným způsobem prokázáno, o čí pero se jednalo. Nejasnosti v účetnictví označila za nepodstatné, kdy nadto účetní v rámci svého výslechu objasnil i důvod pozdního poskytnutí příslušných materiálů. Poukázala dále na výpověď svědkyň xxx a xxx, které potvrdily, že klientům texty smluv k podpisu nezakrývaly. Pokud jde o svědkyni xxx, pak ta měla informace převážně z doslechu.

V návaznosti na uvedené konstatovala, že jediným přímým usvědčujícím důkazem, který okresní soud bezvýhradně akceptoval, jsou výpovědi svědkyně xxx. Tyto výpovědi se přitom v různých stádiích trestního řízení odlišují a nekorespondují s výpověďmi dalších osob. Poukázala na nálezy Ústavního soudu a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, kdy opět zdůraznila, že byla uznána vinnou toliko na základě tvrzení jediné osoby, důkazní situace je zde v rovině „*tvrzení proti tvrzení*“, okresní soud nerespektoval zásadu *in dubio pro reo* a rozsudek tak vzešel z řízení, které ve svém celku porušilo její právo na spravedlivý proces.

Navrhovala proto, aby krajský soud jejímu odvolání vyhověl, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b) tr.ř. v celém rozsahu zrušil a sám nově podle § 259 odst. 1 tr.ř. vydal zprošťující rozsudek.

Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnou osobou [§ 246 odst. 1 písm. b) tr.ř.] a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.) neshledal ani jiného důvodu k jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř. či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.

Krajský soud z podnětu podaného opravného prostředku přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející a po projednání věci ve veřejném

zasedání, kde dokazování doplnil opětovnými výslechy obžalované xxx a svědkyně xxx, dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Nutno předně uvést, že v řízení, jež rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) tr.ř.

Pokud krajský soud přistoupil k již zmíněnému doplnění dokazování opětovnými výslechy obžalované xxx a svědkyně xxx, učinil tak v souvislosti s přípravou k veřejnému zasedání. Šlo konkrétně o doplnění některých okolností, které ne zcela vyplývaly z odůvodnění napadeného rozsudku. V případě svědkyně xxx, jejíž výpověď a věrohodnost byla ve věci klíčová, pak krajský soud v souladu se zásadou bezprostřednosti čerpal důkaz nejen přímo z pramene, ale současně měl možnost získat přímý dojem z výpovědi i vystupování této svědkyně.

Po přezkoumání napadeného rozsudku, a to i v návaznosti na doplnění dokazování u veřejného zasedání, dospěl odvolací soud k závěru, že se v něm soud nalézací správně, logicky a přesvědčivě vypořádal takřka se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Rozvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v ustanovení § 125 tr.ř. Nalézací soud provedl důkazy v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou ani po doplnění dokazování krajským soudem žádné důvodné pochybnosti.

Provedené důkazy okresní soud ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu vyhodnotil jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Dbal přitom na to, aby byly stejně objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalované. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky.

K odvolacím námitkám obžalované krajský soud uvádí, že tyto v zásadě představují jen opakování její obhajoby uplatněné v průběhu celého trestního řízení. Takřka veškerá její argumentace spočívá v tom, že nesouhlasí s hodnocením důkazů, které vyústilo ve zjištěný skutkový stav a následně právní posouzení zjištěného skutkového stavu. Současně pak prosazuje vlastní hodnocení důkazů a předestírá pro ni příznivou a od skutkových zjištění nalézacího soudu odlišnou verzi skutkového stavu věci.

S uplatněnou obhajobou obžalované se přitom nalézací soud v dostatečném rozsahu vypořádal. Nutno poznamenat, že okresní soud věnoval dané věci enormní pozornost, dokazování prováděl nad rámec podané obžaloby a část svědků vyslechl ve věci opakovaně. Dostál svým povinností stran hodnocení důkazů a přesvědčivě vyložil, proč obhajobě obžalované neuvěřil a proč měl na základě provedeného dokazování její vinu za prokázanou bez důvodných pochybností.

V podrobnostech lze proto odkázat na odvoláním napadený rozsudek, když ze strany krajského soudu by šlo pouze o opakování téhož.

Přesto však odvolací soud v návaznosti na jednotlivé odvolací námitky a s ohledem na doplnění dokazování provedené u veřejného zasedání považuje za vhodné dodat a zdůraznit následující.

Obhajoba obžalované xxx spočívala ve stručnosti v tom, že zapůjčila xxx částku ve výši 150.000,- Kč a tato částka jí posléze důvodně byla vyplacena z peněz, které Kolbovi získali na základě půjčky od xxx.

Okresní soud zcela správně výrok o vině obžalované opřel zejména o výpověď svědkyně xxx, která opakovaně a konstantně ve věci uváděla, že s obžalovanou se až do nynějšího soudního řízení nikdy nesetkala a v žádném případě od ní zmíněných 150.000,- Kč neobdržela.

Tato výpověď poškozené nestojí osamocená a naopak je podporována takřka veškerými ve věci provedenými důkazy. V prvé řadě je nutno zmínit korespondující výpovědi svědků xxx a xxx. Vyjma těchto rodinných příslušníků poškozené je však dále zapotřebí poukázat na výpovědi svědkyň xxx (dříve xxx) a xxx. Tyto, v rozporu s tím co uváděla obžalovaná, nepotvrdily, že by byly někdy přítomny nějakému společnému setkání, kde by obžalovaná předávala xxx peněžní prostředky. Svědkyně xxx nadto, opět v rozporu s tím co uváděla obžalovaná, sdělila, že xxx si měli v úmyslu zapůjčit částku pouze ve výši zhruba 440.000,- Kč a nikoliv téměř 600.000,- Kč. Zmíněná svědkyně ani nepotvrdila, že by část peněz potřebovali urychleně, což mělo být dle obžalované důvodem, že dva dny před uzavřením smlouvy o půjčce s xxx zapůjčila xxx ze svých vlastních prostředků 150.000,- Kč.

Pokud odvolatelka argumentovala výpovědí svědka xxx, tak dotýčný postupoval dle jejích pokynů a tvrzení, že skutečně xxx daný obnos před sjednáním příslušných smluv vyplatila.

Z listinných důkazů je pak nutno předně zmínit příjmový pokladní doklad na částku 150.000,- Kč, který již na první pohled jeví známky úprav. Zjevně v něm bylo přeškrtnuto prvotní datum vystavení dne 4.10.2013, které je přepsáno na datum 25.9.2013. Nutno přitom připomenout, že datu 4.10.2013 odpovídá doba, kdy obžalovaná částku ve výši 150.000,- Kč obdržela na svůj účet a datu 25.9.2013 pak odpovídá doba uvedená ve smlouvě o půjčce dané částky xxx. Je zcela evidentní, že pokud by xxx převzala označenou sumu dne 25.9.2013, stěží by na příjmovém pokladním dokladu bylo uvedeno datum 4.10.2013.

Obžalovaná pak prokázanou skutečnost v rámci svého výsledku u veřejného zasedání nedokázala přesvědčivě vysvětlit, respektive tuto vysvětlila naprosto nelogickým způsobem. Tvrdila, že prvotně bylo uvedeno datum 25.9.2013 a toto bylo následně dle výpisu z účtu přepsáno na datum 4.10.2013. Tato verze je přitom zcela v rozporu s obsahem příslušného příjmového pokladního dokladu.

Z odborného vyjádření je pak patrné, že s vysokou mírou pravděpodobnosti byly podpisy xxx na zkoumaném materiálu a vzorovém materiálu napsány perem se shodnou náplní. Toto, byť nepřímou, potvrzuje tu skutečnost, že xxx zmíněnou smlouvu o půjčce ze dne 25.9.2013 na částku 150.000,- Kč, stejně jako navazující příjmový pokladní doklad, podepsala až dne 27.9.2013 na poště společně s dalšími písemnostmi.

Nutno připustit, že celkové chování xxx, xxx a xxx při sjednávání a podepisování smluv, které si ani nepřečetli a nevěděli, co podepisují, mohlo vzbuzovat jisté pochybnosti. Byť již z výpovědí dotýčných před okresním soudem byla zřejmá naivita a finanční ngramotnost těchto svědků (respektive v případě xxx rovněž nezáměrně cokoliv číst a řešit) považoval krajský soud za potřebné klíčovou

svědkyni xxx ve věci opět vyslechnout. Měl tak možnost zjistit, že jde o osobu jednodušší a neorientující se v právních a finančních záležitostech. To však nic nemění na tom, že výpověď dané svědkyně působila věrohodně. Její osobnostní charakteristikou pak lze vysvětlit i to, že podepsala nejen veškeré ji předložené smlouvy, ale i příjmový pokladní doklad, na který zřejmě sama napsala částku 150.000,- Kč. Současně ovšem nelze přehlédnout, že byla v časové tísní, neboť jak to vyplývá i ze sdělení jejího zaměstnavatele, spěchala tehdy na odpolední směnu.

Argumentoval-li odvolatel tím, že svědkyně xxx zaslala na účet své matky částku ve výši 150.000,- Kč, pak je nutno zdůraznit, že tak učinila až poté, co ji dne 4.10.2013 byla na účet připsána suma ve výši 430.000,- Kč vyplacená z advokátní úschovy xxx. Nešlo tedy v žádném případě o finanční obnos z dřívější doby, přičemž svědkyně vysvětlila, že chtěla finančně pomoci své matce. Nutno ostatně připomenout, že šlo o částku, kterou si zapůjčila společně s rodiči a je zcela logické, že část peněz těmto zaslala. Skutečnost, že jde o položku ve stejné výši jakou uváděla obžalovaná, je proto možno považovat za pouhou shodu okolností.

Krajský soud v rámci doplnění dokazování zjistil, že svědkyně xxx v rámci svého insolvenčního řízení pohledávku ve výši 580.000,- Kč (kterou v mezidobí xxx. xxx postoupil xxx) nepopřela co do částky 150.000,- Kč, která jí vyplacena nebyla. Nutno přitom uvést, že její rodiče v rámci svého insolvenčního řízení tak učinili.

U veřejného zasedání k tomu svědkyně uvedla, že insolvenčního správce informovala v tom směru, že částku ve výši 150.000,- Kč neobdržela, už si ale nepamatovala, co jí na to říkal, ona sama však v rámci insolvenčního řízení žádné další úkony nečinila.

Je otázkou, jakým způsobem svědkyně insolvenčnímu správci vše popsala, kdy je vcelku pravděpodobné, že vzhledem ke své finanční negramotnosti a absolutní neznalosti insolvenčního řízení mu nesdělila dostatečné informace pro to, aby daná pohledávka byla popřena. Podstatné však je, že tato skutečnost nijak nezpochybňuje obecnou věrohodnost dané svědkyně a v kontextu celého dokazování nemá ani podstatný vliv na skutkové závěry soudu.

Proto krajský soud zamítl jako nadbytečný návrh na doplnění dokazování výslechem insolvenčního správce, který obžalovaná prostřednictvím svého obhájce vznesla u veřejného zasedání.

Krajský soud v návaznosti na stěžejní odvolací námitku stran věrohodnosti svědkyně xxx považuje za vhodné nad rámec již uvedeného připomenout, že věrohodnost je otázka právní.

K této problematice se mj. vztahuje ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., které upravuje zásadu volného hodnocení důkazů, především pak závěrečné hodnocení důkazů z hlediska jejich pravdivosti, tedy zda obsah provedeného důkazu jednotlivě i v jejich souhrnu je s ostatními důkazy pravdivý. Orgán činný v trestním řízení však hodnotí důkazy v průběhu celého dokazování, přičemž zvažuje i jejich závažnost a zákonnost.

Hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů pak představuje vlastně syntetickou část hodnocení. Na základě analýzy poznatků o prameni důkazů, o závažnosti skutečností vyplývajících z důkazů, o jejich souvislosti a návaznosti na jiné skutečnosti a důkazy, o jejich souladu s poznatky praxe a vědy se získává obraz skutečnosti, která je předmětem dokazování.

Odvolací soud proto rekapituluje, že po doplnění dokazování opětovným výslechem svědkyně xxx neměl žádné pochybnosti o její věrohodnosti.

Nelze navíc přisvědčit námitkám odvolatelky, že výrok o vině byl postaven toliko na výpovědi zmíněné svědkyně, když naopak je zde ucelený řetězec důkazů, na němž je skutkový stav založen.

V návaznosti na shora uvedené krajský soud uzavírá, že soud I. stupně správně zjistil skutkový stav věci a s jeho závěry se i poté, co dokazování doplnil, ztotožňuje.

Pochybení nalézacího soudu nebylo shledáno ani při užití právní kvalifikace.

Obžalovaná sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku, dopustila se tak přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku.

Následně bylo odvolacím soudem přezkoumán **výrok o trestu**, který byl obžalované ukládán dle ustanovení § 209 odst. 3 tr. zákoníku, kde rozpětí trestní sazby odnětí svobody činí 1 rok až 5 let.

Okresní soud správně poukázal na to, že obžalovaná nebyla dosud soudně trestána a k její převýchově a nápravě postačuje pohrůžka odnětím svobody.

Krajský soud si k osobě obžalované vyžádal aktuální zprávy a takto zjistil, že v opise rejstříku trestů nemá i nadále žádný záznam. Stran jejich dalších trestních stíhání vedených u Okresního soudu ve Frýdku – Místku, pod sp. zn. 4 T 18/2015 (§ 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku) a pod sp. zn. 2 T 123/2016 (§§ 218 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku), kde zatím rozhodnuto nebylo, je nutno ctít zásadu presumpce neviny.

Je tedy možno uzavřít, že ve prospěch obžalované hovoří její dosavadní trestní bezúhonnost.

Okresní soud uložil obžalované trest odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu 3 let. Jde tedy o trest stanovený v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby s adekvátní zkušební dobou a rozhodně jej nelze považovat za nepřiměřeně přísný či dokonce nezákonný. Na tom nic nemění ani skutečnost, že okresní soud obžalované dále uložil peněžitý trest ve výši 40.000,- Kč za současného stanovení náhradního trestu odnětí svobody v délce 4 měsíců. Nutno totiž připomenout, že obžalovaná úmyslnou trestnou činností získala majetkový prospěch, což odůvodňuje uložení této trestní sankce. Co se pak týče její výše, pak ta je zcela přiměřená jejím majetkovým poměrům. Zcela správně pak byla obžalované uložena též povinnost uhradit dle svých sil ve zkušební době způsobenou škodu.

Bude pouze na obžalované, aby se ve zkušební době vzorně chovala, vedla řádný život a nedopustila se žádné úmyslné trestné činnosti nebo přestupku, jinak by uvedený trest odnětí svobody v trvání 2 let musela vykonat. V opačném případě rozhodne soud o tom, že se ve zkušební době osvědčila.

Co se pak týče peněžitého trestu, tak v případě jeho nevykonání ve stanovené lhůtě přichází v úvahu nejen již zmíněný náhradní trest odnětí svobody, ale i jeho přeměna v trest domácího vězení či trest obecně prospěšných prací.

Krajský soud přezkoumal rovněž **výrok o náhradě škody**. Ten sice nebyl odvoláním primárně napaden, jde však o výrok navazující na výrok o vině, proti

němuž odvolání směřovalo. Byť odůvodnění rozsudku okresního soudu je v tomto směru velice kusé, lze konstatovat, že poškozená xxx se k trestnímu řízení připojila řádně a včas, o výši majetkové škody nebylo žádných pochybností, přičemž z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že majetková škoda ve výši 150.000,- Kč vznikla poškozené v přímé příčinné souvislosti se zaviněným protiprávním jednáním obžalované. Proto byla tato ve smyslu § 228 odst. 1 tr.ř. zavázána k její náhradě.

Snad jen pro úplnost je možno dodat, že poškození xxx a xxx v průběhu řízení před soudem na svém dřívějším připojení již netrvali s tím, že poškozenou ve věci je fakticky pouze jejich dcera.

Na základě výše uvedeného nebylo odvolání obžalované xxx shledáno důvodným a jako takové muselo být podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat :

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 18. října 2016

JUDr. Marie S l a n á , v.r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Tomasz Kafka, v.r.

Za správnost vyhotovení:
xxx

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.10.2016. Připojení doložky provedla Šárka
Frydrychová dne 09.08.2021.